

Briselē, 2022. gada 20. janvārī
(OR. en)

13484/21

LIMITE

JUR 613
SOC 631
EMPL 473
ANTIDISCRIM 96
GENDER 110
SAN 648
FREMP 254
ILO 2

Starpiestāžu lieta:
2020/0011(NLE)

JURIDISKĀ DIENESTA ATZINUMS ¹

Sūtītājs:	Juridiskais dienests
Temats:	Padomes lēmums par SDO Konvenciju pret vardarbību un aizskarošu izturēšanos (Nr. 190) – ES kompetence Konvencijas ratificēšanā

I. IEVADS

1. Komisija 2020. gada 22. janvārī iesniedza priekšlikumu Padomes Lēmumam, ar kuru dalībvalstīm atļauj Eiropas Savienības interesēs ratificēt Starptautiskās Darba organizācijas 2019. gada Konvenciju pret vardarbību un aizskarošu izturēšanos (Nr. 190) attiecībā uz konkrētām Konvencijas daļām ("Komisijas priekšlikums" vai "priekšlikums") ².

¹ Šajā dokumentā iekļauti juridiski atzinumi, kas ir aizsargāti saskaņā ar 4. panta 2. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem un kuras Eiropas Savienības Padome nav publiskojusi. Padome patur visas likumīgās tiesības attiecībā uz jebkuru neatļautu publikāciju.

² COM(2020) 24 final. Tas ir pirmais Savienības tiesību akts, ko Komisija ierosinājusi attiecībā uz SDO Konvenciju Nr. 190. Komisija neiesniedza ne ieteikumu Savienības interesēs sākt sarunas par šo Konvenciju, ne arī priekšlikumu Padomes lēmumam par tās parakstīšanu. Tomēr Komisija sarunu gaitā koordinēja dalībvalstu nostājas. Tā vadīja Savienības iekšējās koordinācijas sanāksmes un sniedza aktīvu ieguldījumu to ieņemamo nostāju definēšanā, par kurām bija panākta kopīga vienošanās.

2. Sociālu jautājumu darba grupa Komisijas priekšlikumu izskatīja trīs sanāksmēs.³ Pēc šīm diskusijām prezidentvalsts pārskatīja tekstu⁴, un Pastāvīgo pārstāvju komiteja to apsprieda trīs sanāksmēs⁵.
3. Pēc dažu delegāciju lūguma, ko tās bija izteikušas Pastāvīgo pārstāvju komitejas 2020. gada 18. decembra sanāksmē, prezidentvalsts aicināja Padomes Juridisko dienestu izanalizēt ES kompetences saistībā ar 2019. gada Konvenciju pret vardarbību un aizskarošu izturēšanos (Nr. 190)⁶ ("Konvencija") un identificēt juridiski īstenojamus veidus, kā to ratificēt. Šajā atzinumā ir izklāstīta atbilde uz minēto lūgumu. Tajā ņemts vērā nesenais Tiesas atzinums 1/19 par Stambulas konvenciju, kas tika izskatīts kopš 2019. gada un pasludināts 2021. gada 6. oktobrī⁷.

II. VISPĀRĪGA INFORMĀCIJA

4. Starptautiskā Darba konference Konvenciju pieņēma 2019. gada jūnijā savā 108. (simtgades) sesijā kopā ar Ieteikumu Nr. 206⁸.
5. Konvencija ir pirmais starptautiskais instruments, kas nosaka standartus ar darbu saistītas vardarbības un aizskarošas izturēšanās apkarošanai. Tās 20 panti ir sadalīti 8 nodaļās. I un II nodaļā ir definēta piemērošanas joma, savukārt III nodaļā ir izklāstīti pamatprincipi. Konvencijas galvenie normatīvie noteikumi ir ietverti IV nodaļā, un to priekšmets ir aizsardzība pret vardarbību un aizskarošu izturēšanos un to novēršana darba vidē. V nodaļā ir paredzēti izpildes un tiesiskās aizsardzības pasākumi. VI nodaļas temats ir izpratnes veicināšana, VII nodaļā aprakstītas iespējamās Konvencijas noteikumu piemērošanas metodes un VIII nodaļā ietverti noteikumi par tās ratifikāciju un stāšanos spēkā.

³ 2020. gada 4. un 18. februārī un 4. martā.

⁴ ST 6533/20.

⁵ 2020. gada 11. martā un 9. un 18. decembrī.

⁶ https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO::P12100_ILO_CODE:C190.

⁷ Tiesas 2021. gada 6. oktobra atzinums 1/19 *Stambulas konvencija*, EU:C:2021:832. Sk. arī PJD 2021. gada 11. novembra informatīvo piezīmi (ST 13800/21) par minēto Tiesas atzinumu.

⁸ https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO::P12100_ILO_CODE:R206.

6. Padome 2019. gada oktobrī pieņēma secinājumu kopumu, ar ko pauž atbalstu SDO Simtgades deklarācijai un aicina dalībvalstis un Eiropas Komisiju "*pastiprināt centienus un attiecīgi rīkoties saskaņā ar SDO Simtgades deklarāciju nolūkā: (...) darba pasaulē izskaus[t] (...) vardarbību un uzmākšanos.*" ⁹
7. Šā dokumenta sagatavošanas brīdī desmit SDO dalībnieki (divi no tiem – ES dalībvalstis) ir uzsākuši konvencijas ratifikāciju ¹⁰. Konvencija stājas spēkā 2021. gada 25. jūnijā.
8. Saskaņā ar SDO konstitūciju starptautiskas organizācijas (piemēram, ES) nevar kļūt par SDO dalībniecēm. Tāpēc ES savu kompetenci attiecībā uz SDO konvencijām var īstenot tikai tādējādi, ka tās dalībvalstis ratificē šādas konvencijas, jo ir pilnvarotas šādi rīkoties ES interesēs ¹¹.

⁹ Padomes secinājumi "Nodarbinātības nākotne: Eiropas Savienības atbalsts SDO Simtgades deklarācijai", 2019. gada 25. oktobris, ST 13436/1/19 REV 1.

¹⁰ https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:11300:0::NO::P11300_INSTRUMENT_ID:3999810.

¹¹ Sk. 1993. gada 19. marta atzinuma 2/91 SDO, EU:C:1993:106, 5. punktu.

Laikā kopš 2005. gada Padome ir atļāvusi dalībvalstīm ES interesēs ratificēt piecas SDO konvencijas ¹² un vienu SDO protokolu, kas daļēji ietilpa ES kompetencē ¹³.

9. Šajā atzinumā analizēts, vai un cik lielā mērā ES ir kompetence attiecībā uz Konvenciju, un šādas ES kompetences raksturs (III iedaļa). Pamatojoties uz minētās analīzes rezultātiem, šajā atzinumā aplūkotas arī juridiski īstenojamās iespējas, kā īstenot Konvencijas ratifikāciju (IV iedaļa).

¹² Padomes Lēmums 2005/367/EK (2005. gada 14. aprīlis), ar ko Eiropas Kopienas interesēs dalībvalstīm atļauj ratificēt Starptautiskās Darba organizācijas Konvenciju attiecībā uz jūrnieku personu apliecinošiem dokumentiem (Konvencija Nr. 185), OV L 136, 30.5.2005., 1. lpp.; Padomes Lēmums 2007/431/EK (2007. gada 7. jūnijs), ar ko dalībvalstīm atļauj Eiropas Kopienas interesēs ratificēt Starptautiskās Darba organizācijas 2006. gada Konvenciju par darbu jūrniecībā, OV L 161, 22.6.2007., 63. lpp.; Padomes Lēmums 2010/321/ES (2010. gada 7. jūnijs), ar kuru dalībvalstīm atļauj Eiropas Savienības interesēs ratificēt Starptautiskās Darba organizācijas 2007. gada konsolidēto Konvenciju par darbu zvejniecībā (Konvencija Nr. 188), OV L 145, 11.6.2010., 12. lpp.; Padomes Lēmums 2014/52/ES (2014. gada 28. janvāris), ar kuru dalībvalstīm atļauj Eiropas Savienības interesēs ratificēt Starptautiskās Darba organizācijas 1990. gada Konvenciju par drošību ķīmisko vielu izmantošanā darba vietā (Konvencija Nr. 170), OV L 32, 1.2.2014., 33. lpp.; Padomes Lēmums 2014/51/ES (2014. gada 28. janvāris), ar kuru dalībvalstīm atļauj Eiropas Savienības interesēs ratificēt Starptautiskās Darba organizācijas 2011. gada Konvenciju par pienācīgu darbu mājāsaimniecībās nodarbinātajām personām (Konvencija Nr. 189), OV L 32, 1.2.2014., 32. lpp.

¹³ Padomes Lēmums (ES) 2015/2071 (2015. gada 10. novembris), ar ko dalībvalstis tiek pilnvarotas Eiropas Savienības interesēs ratificēt Starptautiskās Darba organizācijas 1930. gada Piespiedu darba konvencijas 2014. gada protokolu attiecībā uz protokola 1. līdz 4. pantu, kas attiecas uz jautājumiem saistībā ar tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās, OV L 301, 18.11.2015., 47. lpp.; Padomes Lēmums (ES) 2015/2037 (2015. gada 10. novembris), ar ko dalībvalstis tiek pilnvarotas Eiropas Savienības interesēs ratificēt Starptautiskās Darba organizācijas 1930. gada Piespiedu darba konvencijas 2014. gada protokolu attiecībā uz sociālās politikas jautājumiem, OV L 298, 14.11.2015., 23. lpp.

III. JURIDISKA ANALĪZE PAR ES KOMPETENCI ATTIECĪBĀ UZ KONVENCIJU

A. ANALĪZES JURIDISKIE KRITĒRIJI

1. ES kompetences esamība

10. Saskaņā ar LES 5. pantā noteikto kompetences piešķiršanas principu Savienība var rīkoties tikai to kompetenču robežās, ko dalībvalstis tai ir piešķirušas Līgumos.
11. ES ir kompetence slēgt starptautiskus nolīgumus četros gadījumos, kas izklāstīti LESD 216. pantā ¹⁴. Šeit apskatāmās Konvencijas gadījumā, tā kā tās noslēgšana nav konkrēti paredzēta ne Līgumos, ne arī kādā juridiski saistošā ES aktā, ES var būt ārēja kompetence to noslēgt, ciktāl tas ir *"nepieciešams, lai sasniegtu kādu no Līgumos izvirzītajiem mērķiem"* vai ja tās noslēgšana *"varētu ietekmēt kopējos noteikumus vai mainīt to saturu."*
12. Juridiskais kritērijs, ko Tiesa izmantojusi, lai izvērtētu, vai noslēgšana ir nepieciešama kāda no Līguma mērķu sasniegšanai, nav bijis stingrs. Tiesa ir precizējusi, ka gadījumā, ja nolīguma noslēgšana ir *"nepieciešama, lai saskaņā ar Savienības politiku sasniegtu kādu no Līgumos izvirzītajiem mērķiem"*, ES ārējas kompetences esamība *"nav atkarīga no nosacījuma par iepriekšēju Savienības tiesību normas pieņemšanu, kura tādējādi varētu tikt ietekmēta."* ¹⁵

¹⁴ LESD 216. panta 1. punktā ir paredzēts: *"Savienība var slēgt nolīgumu ar vienu vai vairākām trešām valstīm vai starptautiskām organizācijām, ja tas paredzēts Līgumos vai ja šāda nolīguma noslēgšana ir nepieciešama, lai saskaņā ar Savienības politiku sasniegtu kādu no Līgumos izvirzītajiem mērķiem, vai ja tas ir noteikts saistošā Savienības tiesību aktā, vai tas varētu ietekmēt kopējos noteikumus vai mainīt to saturu."*

¹⁵ 2017. gada 5. decembra sprieduma lietā C-600/14 *Vācija/Padome (OTIF)*, EU:C:2017:935, 52. un 67. punkts.

Turklāt Tiesa uzskatīja, ka nosacījums par nepieciešamību sasniegt kādu Līguma mērķi ir izpildīts, pamatojoties uz konstatējumu, ka ārējas darbības īstenošana veicina Līgumu mērķu sasniegšanu ¹⁶.

13. Nav nepieciešams šajā punktā sīkāk izskatīt ceturto kritēriju, kas attiecas uz spēju ietekmēt kopējos noteikumus vai mainīt to saturu. Minētais kritērijs ir arī daļa no juridiskā kritērija par ES kompetences raksturu, un tas tiks aplūkots tālāk tekstā.

2. ES kompetences raksturs

14. Ciktāl ES vispār piemīt ārējā kompetence, tā var būt ekskluzīva vai dalīta ar dalībvalstīm.
15. Jomās, kas ir ekskluzīvā ES ārējā kompetencē, dalībvalstis nevar uzņemties starptautiskas saistības ārpus ES iestāžu sistēmas, ja vien ES nav pilnvarojusi dalībvalstis to darīt (LESD 2. panta 1. punkts) ¹⁷.

Savukārt jomās, kurās ES kompetence nav ekskluzīva, bet gan dalīta, Padomei ir rīcības brīvība attiecībā uz to, cik lielā mērā ES ir var īstenot šo potenciālo kompetenci ¹⁸. Ciktāl ES neīsteno dalīto kompetenci, dalībvalstis var turpināt īstenot savu ārējo kompetenci (LESD 2. panta 2. punkts).

¹⁶ Iepriekš minētā sprieduma lietā C-600/14 *OTIF* 60. punkts.

¹⁷ Iepriekš minētā 1993. gada 19. marta atzinuma 2/91 *SDO* 25. un 26. punkts; 2002. gada 5. novembra sprieduma lietā C-471/98 *Komisija/Belģija*, EU:C:2002:628, 95. punkts; 1971. gada 31. marta sprieduma lietā C-22/70 *Komisija/Padome (ERTA)*, EU:C:1971:32, 22. punkts; 2014. gada 4. septembra sprieduma lietā C-114/12 *Komisija/Padome*, EU:C:2014:2151, 66. un 67. punkts; 2018. gada 20. novembra sprieduma apvienotajās lietās C-626/15 un C-659/16 *Komisija/Padome (Vedela jūra)*, EU:C:2018:925, 111. punkts.

¹⁸ Sk. *inter alia* iepriekš minētā sprieduma lietā C-600/14 *OTIF* 68. punktu; iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās C-626/15 un C-659/16 *Vedela jūra* 126. un 127. punktu; 2006. gada 30. maija sprieduma lietā C-459/03 *Komisija/Īrija*, EU:C:2006:345, 95. un 96. punktu.

16. Attiecībā uz Konvenciju ir jānorāda, ka neviens no tās noteikumiem neattiecas uz jautājumiem, kuros Savienībai *a priori* būtu ekskluzīva kompetence, kā uzskaitīts LESD 3. panta 1. punktā ¹⁹. Tāpēc, ciktāl ES ir ārējā kompetence, tās ekskluzīvais raksturs var izrietēt vienīgi no LESD 3. panta 2. punkta ²⁰. Konvencijas gadījumā relevanta šķiet vienīgi LESD 3. panta 2. punktā izklāstītā trešā hipotēze. Līdz ar to Konvencijas noteikumi ir ekskluzīvā ES ārējā kompetencē, ciktāl tie "[var] ietekmēt kopīgos noteikumus vai mainīt to darbības jomu."
17. "Lai novērtētu, vai (...) saistības (...) "var ietekmēt kopīgos noteikumus vai mainīt to darbības jomu" LESD 3. panta 2. punkta izpratnē, ir jāpamatojas uz Tiesas pastāvīgo judikatūru, atbilstoši kurai pastāv risks, ka minētās saistības ietilpst šo [ES] noteikumu piemērošanas jomā."²¹ Šāda riska konstatējums nenozīmē, ka jābūt pilnīgai saskaņai starp tām jomām, uz kurām attiecas starptautiskās saistības, un tām, kuras regulē ES tiesiskais regulējums ²². Tāpat arī jomā, kuru lielā mērā reglamentē ES tiesības, var rasties ekskluzīva ES kompetence ²³.

¹⁹ LESD 3. panta 1. punktā ir paredzēts: "Savienībai ir ekskluzīva kompetence šādās jomās: a) muitas savienība, b) iekšējā tirgus darbībai nepieciešamo konkurences noteikumu izveidošana, c) monetārā politika attiecībā uz dalībvalstīm, kuru naudas vienība ir euro, d) jūras bioloģisko resursu saglabāšana saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku, e) kopējā tirdzniecības politika."

²⁰ LESD 3. panta 2. punktā ir paredzēts: "Savienības ekskluzīvā kompetencē ir arī noslēgt starptautisku līgumu, ja tā slēgšana ir paredzēta Savienības leģislatīvajā aktā vai ja tas ir nepieciešams, lai ļautu Savienībai īstenot tās iekšējo kompetenci, vai tiktāl, ciktāl līguma slēgšana ietekmē Savienības kopīgos noteikumus vai maina to darbības jomu."

²¹ 2017. gada 16. maija atzinuma 2/15 *Singapore*, EU:C:2017:376, 180. punkts; iepriekš minētā sprieduma lietā C-114/12 *Komisija/Padome* 68. punkts; sk. arī iepriekš minētā sprieduma lietā C-22/70 *ERTA* 22., 30. un turpmākos punktus.

²² Sk. *inter alia* 2014. gada 14. oktobra atzinuma 1/13 *Hāgas konvencija*, EU:C:2014:2303, 71.–72. punktu; iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās C-626/15 un C-659/16 *Vedela jūra* 113. punktu.

²³ Šim novērtējumam jābalstās uz attiecīgo noteikumu piemērošanas jomu, raksturu un saturu. Jāņem vērā arī Savienības tiesību aktu paredzamā turpmākā attīstība attiecīgajā jomā. Sk. 2017. gada 14. februāra atzinuma 3/15 *Marrakesh*, EU:C:2016:657, 107.–108. punktu; 2014. gada 26. novembra sprieduma lietā C-66/13 *Green Network*, EU:C:2014:2399, 31.–33. punktu; iepriekš minētā atzinuma 1/13 *Hāgas konvencija*, 73.–74. punktu; iepriekš minētā sprieduma lietā C-114/12 *Komisija/Padome* 70. punktu; 2006. gada 7. februāra atzinuma 1/03 *Lugano*, EU:C:2006:81, 126. punktu; iepriekš minētā atzinuma 2/91 *SDO* 22. un 25.–26. punktu.

Tomēr konstatējums, ka kādu jomu lielā mērā reglamentē ES noteikumi, neatbrīvo no vajadzības norobežot konkrēto jomu, uz kuru attiecas Konvencija un kuru ir jāizpēta no LESD 3. panta 2. punkta perspektīvas ²⁴.

18. Šajā sakarībā Tiesa, pirmkārt, ir konsekventi lēmusi, ka *"iekšēja kompetence var būt par pamatu ekskluzīvai ārējai kompetencei vienīgi tad, ja tā tiek īstenota."* ²⁵ Ja tādas nav, tad nevar būt arī netiešas ekskluzīvas ES kompetences. Primāro tiesību noteikumi nav *"kopīgi noteikumi"* LESD 3. panta 2. punktā izklāstītās trešās hipotēzes izpratnē ²⁶.
19. Otrkārt, secinājumu, ka ES ir ekskluzīva kompetence attiecībā uz starptautiska nolīguma noteikumiem atbilstoši LESD 3. panta 2. punktā izklāstītajai trešajai hipotēzei, var izdarīt, tikai pamatojoties uz saistības starp nolīgumu un konkrētajiem noteikumiem *"konkrētu analīzi"* [tulkotāja piezīme: formulējums atzinumā – "konkrēti analizējot"], kura ir vienlaikus *"vispārēja un konkrēta"* ²⁷. Vispārinoša pieeja šai analīzei nevar būt atbilstoša judikatūras standartiem ²⁸. Kā uzsvērusi Tiesa, konkrētā lietas dalībnieka ziņā ir *"nodrošināt pierādījumus, lai noteiktu ārējās kompetences ekskluzīvo raksturu, uz kuru tas atsaucas"* ²⁹.
20. Trešais jautājums, kas jārisina saistībā ar Konvenciju, attiecas uz Tiesas judikatūru par minimālajām prasībām. Saskaņā ar šo judikatūru parasti nepastāv ietekmes risks, ja starptautiskā nolīgumā ir noteikti minimālie standarti jomā, kurā arī Savienības tiesībās ir paredzēti tikai minimālie standarti. Šajā sakarā jāatgādina, ka SDO saskaņā ar savu konstitūciju var noteikt tikai minimālos standartus.

²⁴ PJD atzinuma (ST 13795/16) 20. punkts.

²⁵ 1995. gada 24. marta atzinuma 2/92 *OECD*, EU:C:1995:83, 36. punkts; 1994. gada 15. novembra atzinuma 1/94 *PTO nolīgums*, EU:C:1994:384, 89. punkts.

²⁶ Iepriekš minētā atzinuma 2/15 *Singapore* 234. punkts.

²⁷ Iepriekš minētā atzinuma 1/03 *Lugano* 124. un 133. punkts; iepriekš minētā sprieduma lietā C-114/12 *Komisija/Padome* 74.–75. punkts; iepriekš minētā atzinuma 3/15 *Marrakesh* 129.–132. punkts; iepriekš minētā sprieduma lietā C-66/13 *Green Network* 44. punkts; iepriekš minētā atzinuma 1/13 *Hāgas konvencija* 74. punkts.

²⁸ Judikatūras šajā jautājumā detalizētu analīzi sk. PJD atzinumā dokumentā ST 13795/16.

²⁹ Iepriekš minētā sprieduma lietā C-114/12 *Komisija/Padome* 74.–75. punkts; iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās C-626/15 un C-659/16 *Vedela jūra* 115. punkts. Sk. Komisijas priekšlikuma COM(2020) 24 final paskaidrojuma raksta 4. punktu (5. lpp.), kurā bez papildu pamatojuma ir atsauce uz LESD 3. panta 2. punktu.

Tomēr judikatūra par minimālajiem standartiem nebūtu jāpiemēro mehāniski, un ir jāpārbauda, vai dalībvalstīm ir atstāta faktiskā rīcības brīvība, kas paredzēta gan Savienības, gan starptautiskajās tiesībās ³⁰. Attiecīgo noteikumu rūpīga analīze ir nepieciešama, lai noteiktu, vai "*nevar [tikt apdraudēta Kopienas] tiesību normu vienvērtīg[a] un saskaņot[a] piemērošan[a] un ar tiem izveidotās sistēmas pienācīg[a] darbīb[a]*" ³¹. Šis juridiskais kritērijs joprojām ir relevantu saskaņā ar Tiesas neseno atzinumu 1/19 ³².

B. KONVENCIJAS ANALĪZE

21. Priekšlikumā nav precizēts ES īstenojamās kompetences konkrēts apjoms un raksturs; to neietver arī Pastāvīgo pārstāvju komitejai iesniegtais pārskatītais teksts ³³.
22. Tādēļ Juridiskais dienests ir analizējis ar Konvenciju saistītās kompetences, ņemot vērā iepriekš – A iedaļā – apkopotos parametrus. Šajā atzinumā ir izklāstīti minētās analīzes rezultāti un i) attiecībā uz ES kompetences esamību aplūkoti attiecīgie Konvencijas noteikumi un ii) izvērtēts ES kompetences raksturs, ņemot vērā spēkā esošos kopīgos noteikumus.

1. ES kompetences esamība

23. Konvencijas galvenais mērķis ir aizsargāt darba ņēmējus un citas personas darba vidē ³⁴ pret vardarbību un aizskarošu izturēšanos ³⁵, kas notiek darba gaitā, ir saistīta ar darbu vai rodas tā rezultātā ³⁶.

³⁰ PJD atzinuma (ST 13795/16) 26. punkts.

³¹ Sk. iepriekš minētā atzinuma 1/03 *Lugano* 128. un 133. punktu.

³² Iepriekš minētais atzinums 1/19 *Stambulas konvencija*. Savā atzinumā Tiesa nepiekrīta ģenerālvokātam Hoganam (*Hogan*), kurš bija norādījis, ka šāda papildu analīze nav vajadzīga (sk. ģenerālvokāta 2021. gada 9. marta secinājumu, EU:C:2021:198, 99. punktu). Tiesas atzinumā nav ietverti konkrēti apsvērumi šajā sakarā.

³³ ST 6533/20.

³⁴ Konvencijas 2. pants.

³⁵ Kā definēts Konvencijas 1. pantā.

³⁶ Konvencijas 3. pants.

24. Konvencijas mērķus tiecas sasniegt, paredzot pasākumus aizsardzībai pret vardarbību un aizskarošu izturēšanos un to novēršanai darba vidē ³⁷. I nodaļā ir sniegta definīcija, saskaņā ar kuru jēdziens "vardarbība un aizskaroša izturēšanās" ir definēts plaši, taču tas attiecas tikai uz "darba vidi". Līdzīgi II nodaļā ir noteikts paredzētās aizsardzības tvērums, atsaucoties uz "darba ņēmējiem un citām personām darba vidē". III nodaļā par pamatprincipiem noteikts, ka dalībnieki, kas ratificē konvenciju, pieņem integrētu pieeju vardarbības un aizskarošas izturēšanās novēršanai un apkarošanai darba vidē. Dalībniekiem ir pienākums aizliegt šādas darbības un pieņemt politikas vardarbības un aizskarošas izturēšanās novēršanai, kā arī papildu pasākumus, kas ir šādas politikas pamatā, piemēram, izveidot uzraudzības mehānismus un nodrošināt tiesiskās aizsardzības līdzekļus, sankcijas, atbalstu cietušajiem utt.
25. Galvenie noteikumi, ar ko īsteno minētos pamatprincipus, ir ietverti IV nodaļā (7.–9. pants) par aizsardzību pret vardarbību un aizskarošu izturēšanos un to novēršanu. 7. pantā ir noteikts, ka dalībnieki definē un aizliedz vardarbību un aizskarošu izturēšanos darba vidē. Savukārt 8. un 9. pantā ir izklāstīti konkrēti pasākumi, kas jāveic SDO dalībniekiem, lai novērstu vardarbību un aizskarošu izturēšanos darbā, tostarp, paredzot darba devēju pienākumu veikt pasākumus šajā sakarā.
26. Noteikumi par izpildes pasākumiem un tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, kas vajadzīgi iepriekš minēto aizsardzības un novēršanas politiku pienācīgai īstenošanai, ir izklāstīti V nodaļā. VI nodaļā paredzēti citi papildu pasākumi, kas ietver norādījumus, apmācību un izpratnes veidošanu.
27. Ņemot vērā iepriekš minēto, Konvencijas galvenais nolūks atbilst mērķiem, ko ES paredzēts sasniegt saskaņā ar Līguma noteikumiem par sociālo politiku. Darba apstākļu uzlabošana ir viens no LESD 151. pantā definētajiem mērķiem. Ņemot vērā to, ka vardarbība un aizskaroša izturēšanās darbā var ietekmēt veselīgu darba vidi, ES kompetencē ir pieņemt pasākumus, lai definētu un aizliegtu šādu rīcību saskaņā ar LESD 153. panta 1. punkta a) apakšpunktu par darba vides uzlabošanu un darba ņēmēju veselības un drošības aizsardzību.

³⁷ Konvencijas 7., 8., 9. un 10. pants.

28. LESD 153. panta 1. punkta a) apakšpunkts var ietvert visus Konvencijā plaši definētās "vardarbības un aizskarošas izturēšanās" elementus. Līdz ar to tajā ir ietverts arī šaurāks ar dzimumu saistītas vardarbības un aizskarošas izturēšanās darbā jēdziens, kā arī jebkura cita veida aizskaroša izturēšanās, kas tiek uzskatīta par kādu no diskriminācijas izpausmēm ³⁸. ES ir arī papildu kompetences, proti, LESD 153. panta 1. punkta i) apakšpunktā, 157. panta 3. punktā vai 19. pantā paredzētās, kurām ir konkrētāka un ierobežotāka piemērošanas joma un kuras var ietvert tādu aizskarošu izturēšanos, kas tiek uzskatīta par kādu no diskriminācijas izpausmēm.
29. Arī citas ES kompetences var uzskatīt par relevantām attiecībā uz dažiem Konvencijas papildelementiem. Piemēram, lai gan Konvencijā nav noteikts, ka aizskaroša izturēšanās darba vidē ir jākvalificē kā krimināltiesību jautājums, un tāpēc nav nepieciešams noteikt ES kompetences šajā jomā, ES ir konkrētas kompetences attiecībā uz personu tiesībām kriminālprocesā un noziegumos cietušo tiesībām ³⁹, ciktāl Konvencijā paredzētie izpildes un tiesiskās aizsardzības pasākumi principā varētu attiekties uz krimināltiesībām. Līdzīgā veidā no aizskarošas izturēšanās cietušo privātums principā ir aizsargāts arī saskaņā ar VDAR ⁴⁰. Tomēr šādas ES kompetences – lai gan tās var būt relevantas attiecībā uz konkrētiem papildelementiem – nav atbilstošas Konvencijas galvenajam mērķim.
30. Tāpēc galveno noteikumu analīze apstiprina secinājumu, ka Konvencijas priekšmets ietilpst ES kompetencē un uz to attiecas konkrēti LESD 153. panta 1. punkta a) apakšpunkts, kā arī tas veicinātu Līguma mērķu sasniegšanu.
31. Turklāt ir jānorāda uz turpmāk izklāstītiem specifiskiem komentāriem par noteikumiem, kas attiecas uz kompetences analīzi.

³⁸ Attiecībā uz saikni starp aizskarošu izturēšanos un diskrimināciju sk. Konvencijas 6. pantu un preambulas 7. punktu.

³⁹ Piemēram, LESD 82. panta 2. punkta c) apakšpunkts un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/29/ES (2012. gada 25. oktobris), ar ko nosaka noziegumos cietušo tiesību, atbalsta un aizsardzības minimālos standartus un aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2001/220/TI, OV L 315, 14.11.2012., 57.–73. lpp.

⁴⁰ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula), OV L 119, 4.5.2016., 1.–88. lpp.

Konvencijas piemērošanas joma ratione personae

32. Pirmkārt, kas attiecas uz piemērošanas jomu, Konvencijas 2. pantā izmantotais formulējums ir ļoti plašs, un tajā ietvertais nolūks ir darba vidē aizsargāt darba ņēmējus un citas personas, tostarp *"personas, kas pilda darba devēja pilnvaras, uzdevumus vai pienākumus"* (neoficiāls tulkojums). Tāpēc ir jāizvērtē, vai piemērošanas joma ir plašāka par darba ņēmēju aizsardzību Līguma noteikumu par sociālo politiku nozīmē.
33. Šajā kontekstā var nošķirt šo Konvencijas noteikumu, kura formulējums ir *"personas, kas pilda darba devēja pilnvaras, uzdevumus vai pienākumus"*, no vienas puses, un citiem Konvencijas pantiem, kuros par "darba devējiem" runāts kā par personām, kas ir atbildīgas par vardarbības un aizskarošas izturēšanās novēršanu darba vidē, nevis kā par personu kategoriju, kas jāaizsargā pret šādām darbībām, no otras puses. Tas jo īpaši attiecas uz vienu no galvenajiem šīs konvencijas normatīvajiem noteikumiem, proti, 9. pantu, kurā SDO dalībniekiem ir noteikts pienākums pieprasīt "darba devējiem" veikt piemērotus pasākumus, lai novērstu vardarbību un aizskarošu izturēšanos darbā.
34. Tādēļ Juridiskais dienests uzskata, ka *"personu, kas pilda darba devēja pilnvaras, uzdevumus vai pienākumus"*, iekļaušana Konvencijā paredzētās aizsardzības tvērumā nav jāsaprot kā atsauce uz "darba devēju" un ka tas aptver personas darba hierarhijā, kuras var ciest no aizskarošas izturēšanās tādā pašā veidā kā citas personas, kas ir pielīdzināmas darba ņēmējiem plašā nozīmē. Tāpēc šis elements nerada iemeslu apšaubīt ES kompetences esamību.

Darba koplīguma slēgšanas sarunas

35. Otrkārt, Komisijas priekšlikumam pievienotajā paskaidrojuma rakstā ir norādīts, ka Konvencija ietver dalībvalstu kompetencē esošus noteikumus attiecībā uz *"darba koplīguma slēgšanas sarunām"* ⁴¹.

⁴¹ Komisijas paskaidrojuma raksts, ST 5442/20, 5. lpp., 2.2. punkts.

36. Konvencijā darba koplīguma slēgšanas sarunas ir minētas 5. pantā (III nodaļa par Konvencijas pamatprincipiem) un 12. pantā (VII nodaļa par piemērošanas metodēm).
37. Konvencijas 5. pantā noteikts, ka *"katrs [ratificējošais SDO] dalībnieks ievēro, veicina un īsteno pamatprincipus un tiesības darbā, proti, biedrošanās brīvību un tiesību uz darba koplīguma slēgšanas sarunām faktisku atzīšanu, izskauž jebkāda veida piespiedu vai obligāto darbu, efektīvi apkaro bērnu darbu un izskauž diskrimināciju attiecībā uz nodarbinātību un nodarbošanos, kā arī veicina pienācīgu nodarbinātību."* (neoficiāls tulkojums, izcēlums pievienots).
38. Lai gan šis noteikums attiecas uz darba koplīguma slēgšanas sarunām, tam Konvencijas satvarā ir tikai deklaratīva vērtība, tas neuzliek konkrētus pienākumus SDO dalībniekiem un atspoguļo ES tiesību pamatprincipus ⁴². Turklāt LESD X sadaļā par sociālo politiku ES ir piešķirtas kompetences šajā jomā. Spēkā esošie ES tiesību akti jau paredz, ka dalībvalstīm ir jāveicina sociālais dialogs starp sociālajiem partneriem saistībā ar cīņu pret diskrimināciju un aizskarošu izturēšanos ⁴³.
39. 12. pantā ir precizēts, ka Konvenciju *"piemēro, pieņemot valsts normatīvos aktus, kā arī slēdzot koplīgumus vai veicot citus pasākumus, kas atbilst valsts praksei"* (neoficiāls tulkojums). Tā kā tikai valstis ir SDO dalībnieces, atsauce uz valsts normatīvajiem aktiem, noteikumiem un praksi ir pašsaprotama un nav relevanta attiecībā uz analīzi par kompetences sadalījumu starp ES un tās dalībvalstīm.
40. Ņemot vērā minēto, Juridiskais dienests uzskata, ka atsauces uz *"darba koplīguma slēgšanas sarunām"* šajos divos Konvencijas noteikumos nav tādas, ar ko tiktu izslēgta ES kompetence attiecībā uz tām.

⁴² Par darba koplīguma slēgšanas sarunām sk. Pamattiesību hartas 28. pantu. Uz pārējiem Konvencijas 5. panta elementiem attiecas LESD 9. pants vai Hartas 5., 12., 21. un 32. pants.

⁴³ Sk., piemēram, 21. pantu (Sociālais dialogs) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2006/54/EK (2006. gada 5. jūlijs) par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgas iespējas un attieksmi pret vīriešiem un sievietēm nodarbinātības un profesijas jautājumos (pārstrādāta versija), OV L 204, 26.7.2006., 23.–36. lpp.

41. Iepriekš minēto iemeslu dēļ var secināt, ka, ņemot vērā ES ieguldījumu tai izvirzīto mērķu sasniegšanā, jo īpaši sociālās politikas jomā, ES ir kompetenta noslēgt Konvenciju.

2. ES kompetences raksturs

42. Pieņemot sekundāros tiesību aktus, ES jau ir īstenojusi dažas savas kompetences jomās, uz kurām attiecas Konvencija. Lai noteiktu ES ārējās kompetences raksturu šajās jomās, šie tiesību akti – kā jau atgādināts iepriekš tekstā – ir jāpārbauda no LESD 3. panta 2. punkta perspektīvas.
43. Lai īstenotu diskriminācijas aizlieguma principu, politikas jomās, uz kurām attiecas Konvencija, ir pieņemti vairāki ES tiesību akti ⁴⁴. Šajos ES tiesību aktos ir tikai noteikti minimālie standarti ⁴⁵, un tāpēc tie *a priori* nav pakļauti riskam, ka tos varētu ietekmēt Konvencija, kurā arī noteikti šādi minimālie standarti.
44. Noteikumi, kuri šajā sakarā ir jāanalizē detalizētāk, attiecas uz aizskarošas izturēšanās definīciju, kā arī uz izpildes un tiesiskās aizsardzības pasākumiem.

⁴⁴ Proti, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2010/41/ES (2010. gada 7. jūlijs) par to, kā piemērot vienlīdzīgas attieksmes principu vīriešiem un sievietēm, kas darbojas pašnodarbinātas personas statusā, un ar kuru atceļ Padomes Direktīvu 86/613/EEK, OV L 180, 15.7.2010., 1.–6. lpp.; Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/54/EK (2006. gada 5. jūlijs) par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgas iespējas un attieksmi pret vīriešiem un sievietēm nodarbinātības un profesijas jautājumos (pārstrādāta versija), OV L 204, 26.7.2006., 23.–36. lpp.; Padomes Direktīva 2000/78/EK (2000. gada 27. novembris), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju, OV L 303, 2.12.2000., 16.–22. lpp.

⁴⁵ Jo īpaši, Direktīvas 2010/41/ES 23. apsvērumā; Direktīvas 2006/54/EK 27. pantā; Padomes Direktīvas 2000/78/EK 28. apsvērumā un 8. pantā.

Aizskarošas izturēšanās definīcija un aizliegums

45. Dažos attiecīgos ES tiesību aktos ir iekļauta "aizskarošas izturēšanās" definīcija, proti:
"[nevēlama rīcība saistībā ar [konkrētiem diskriminācijas iemesliem], kuras mērķis vai sekas ir kādas personas cieņas aizskaršana un iebiedējošas, naidīgas, degradējošas, pazemojošas vai aizskarošas vides radīšana." ⁴⁶
46. Saskaņā ar Konvencijas 1. pantu *"termins "vardarbība un aizskaroša izturēšanās" darba vidē ir dažāda veida nepieņemama uzvedība un prakse (neatkarīgi no tā, vai tā ir vai nav atkārtota), kuras mērķis vai sekas ir fizisks, psiholoģisks, seksuāls vai ekonomisks kaitējums, tostarp ar dzimumu saistīta vardarbība un aizskaroša izturēšanās, vai šādas uzvedības vai prakses draudi"* (neoficiāls tulkojums). ⁴⁷
47. Salīdzinot ES definīciju ar Konvencijā ietverto, var izšķirt divas galvenās atšķirības.
48. Pirmkārt, jēdziens "aizskaroša izturēšanās" spēkā esošajos ES tiesību aktos eksplicīti neietver vardarbību kā rīcību, kas kvalificējama kā aizskaroša izturēšanās ⁴⁸. Tomēr ir skaidrs, ka *"nepieņemama uzvedība un prakse, (...) kuras mērķis vai sekas ir fizisks, psiholoģisks, seksuāls vai ekonomisks kaitējums"*, kā minēts Konvencijā, būtībā atbilst rīcībai, kuras *"mērķis ir aizskart personas cieņu un radīt iebiedējošu, naidīgu, degradējošu, pazemojošu vai aizskarošu vidi, vai kuras rezultātā tas notiek."* Tāpēc šīs atšķirības formulējumā nenozīmē, ka pastāv būtiska atšķirība starp dažādiem attiecināmās rīcības veidiem.

⁴⁶ Sk. Direktīvas 2006/54/EK 2. panta 1. punkta c) apakšpunktu; Direktīvas 2010/41/ES 3. panta c) punktu; Padomes Direktīvas 2000/78/EK 2. panta 3. punktu.

⁴⁷ Konvencijas 1. panta turpmākais teksts ir šāds: *"b) termins "ar dzimumu saistīta vardarbība un aizskaroša izturēšanās" nozīmē tādu vardarbību un aizskarošu izturēšanos, kas vērsta pret personām viņu dzimuma vai sociālā dzimuma dēļ vai kas nesamērīgi ietekmē noteikta dzimuma vai sociālā dzimuma personas, un tas ietver seksuālu uzbrukumu"* (neoficiāls tulkojums).

⁴⁸ Nav ne Savienības tiesību aktu, ne Komisijas tiesību akta priekšlikuma par "vardarbību" kā tādu darba vidē, taču vairākos Savienības tiesību aktos ir apskatīts "aizskarošas izturēšanās" jautājums nodarbinātības un profesionālās darbības kontekstā.

49. Otrkārt, Konvencijā ietvertajā "vardarbības un aizskarošas izturēšanās" definīcijā nav atsauces uz šādas nevēlamas rīcības iemesliem, savukārt ES definētā "aizskarošā izturēšanās" attiecas tikai uz darbībām, kas saistītas ar konkrētiem iemesliem. Tas skaidrojams ar apstākli, ka ES aktos ietvertā "aizskarošas izturēšanās" definīcija pašlaik ir atrodama tiesību aktos, kuru temats ir konkrēti diskriminācijas aizlieguma jautājumi, kā atgādināts iepriekš – 43. punktā –, savukārt Konvencijā aizskaroša izturēšanās ir aplūkota no drošības un veselības aizsardzības darbā viedokļa. Tā kā ES aktos ietvertajā aizskarošas izturēšanās definīcijā ir iekļauts uz motivāciju norādošs elements, aizskarošas izturēšanās jēdziens ES tiesību aktos patlaban ir šaurāks nekā Konvencijā ietvertais "vardarbības un aizskarošas izturēšanās" jēdziens.
50. Turklāt Konvencijas 7. pantā ir noteikts, ka SDO dalībnieku izmantotajām "vardarbības un aizskarošas izturēšanās" definīcijām ir jāatbilst Konvencijas 1. pantā sniegtajai definīcijai, taču SDO dalībniekiem joprojām ir zināma rīcības brīvība attiecībā uz precīzu formulējumu valsts līmenī ⁴⁹. Tas pats attiecas uz "aizskarošas izturēšanās" definīcijām ES tiesību aktos, kuros dalībvalstīm ir paredzēta zināma rīcības brīvība, kā šādas definīcijas ieviest savās tiesību sistēmās.
51. Tāpat arī Konvencijas galvenie normatīvie noteikumi, īpaši tās 8. un 9. pants, ir formulēti diezgan vispārīgi un atstāj reālu rīcības brīvību SDO dalībniekiem attiecībā uz to, kāda veida atbilstošus pasākumus tie nolemj piemērot, lai nodrošinātu atbilstību Konvencijai. Lai gan ES, pieņemot iepriekš – 43. punktā – minētos tiesību aktus, ir īstenojusi dažas savas pilnvaras attiecībā uz konkrētām Konvencijas daļām, nav pamata secināt, ka Konvencija ietekmētu šos noteikumus.
52. Tāpēc Konvencijas noteikumi par "vardarbības un aizskarošas izturēšanās" definēšanu un aizliegumu nerada risku, ka tie varētu ietekmēt spēkā esošos ES noteikumus vai mainīt to darbības jomu LESD 3. panta 2. punkta izpratnē. Tādējādi ES kompetenci minētajā jomā – lai gan tā tiek īstenota – nevar uzskatīt par ekskluzīvu.

⁴⁹ Konvencijas 1. panta 2. punktā ir noteikts, ka valstu definīciju pamatā nav jābūt jēdzienu "vardarbība un aizskaroša izturēšanās" un "ar dzimumu saistīta vardarbība un aizskaroša izturēšanās" nodalīšanai, kas ir norāde uz to, ka nav pienākuma pārņemt Konvencijas definīcijas formulējumu.

Izpilde un tiesiskās aizsardzības pasākumi

53. Daži no Konvencijas 10. panta noteikumiem par izpildes pasākumiem un tiesisko aizsardzību attiecas uz jomām, kurās ES savu kompetenci nav īstenojusi, piemēram, uz darba ņēmēju tiesībām izvairīties no darba apstākļiem, par kuriem viņiem ir pamats uzskatīt, ka tie vardarbības un aizskarošas izturēšanās dēļ rada tiešu un nopietnu apdraudējumu ⁵⁰, un uz valsts struktūru specifiskiem pienākumiem saistībā ar vardarbību un aizskarošu izturēšanos darba vidē ⁵¹. Saskaņā ar iepriekš citēto judikatūru ES kompetenci šajos jautājumos nevar uzskatīt par ekskluzīvu.
54. Daži citi 10. panta noteikumi attiecas uz jomām, kurās ES jau ir īstenojusi dažas no savām kompetencēm, pieņemot attiecīgus tiesību aktus, piemēram, saistībā ar dalībvalstu pienākumu veikt piemērotus pasākumus, lai uzraudzītu un īstenotu valsts normatīvos aktus par aizskarošu izturēšanos darba vidē un nodrošinātu, ka cietušajiem ir pieejami droši

⁵⁰ Konvencijas 10. panta g) punkts.

⁵¹ Konvencijas 10. panta h) punkts.

un efektīvi strīdu izšķiršanas mehānismi ⁵², un saistībā ar pienākumu nodrošināt vieglu piekļuvi piemērotiem un efektīviem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem un procedūrām un aizsardzībai pret atriebību ⁵³ un lai aizsargātu cietušo personu privātumu ⁵⁴.

55. Tomēr šajās jomās nav ekskluzīvas ES kompetences, jo nepastāv risks, ka Konvencija varētu ietekmēt pieņemtos kopīgos noteikumus saskaņā ar LESD 3. panta 2. punktu. Dažos attiecīgajos ES tiesību aktos ir paredzētas procesuālās pamattiesības, un tas ļauj dalībvalstīm saglabāt vai pieņemt stingrākus aizsardzības pasākumus. Citās jomās, īpaši attiecībā uz cietušo privātuma aizsardzību, ES tiesību akti ir visaptverošāki, taču nav riska, ka tos varētu ietekmēt pasākumi, kas jāpieņem saskaņā ar Konvenciju, ņemot vērā SDO dalībniekiem atstāto ievērojamo rīcības brīvību.

⁵² Konvencijas 10. panta a) un e) apakšpunkts. Sk., piemēram, Direktīvas 2010/41/ES 11. pantu un Direktīvas 2006/54/EK III sadaļas 2. nodaļu, kas vienlīdzību veicinošām iestādēm piešķir funkcijas valstu tiesību aktu uzraudzībā; un – zināmā mērā – Direktīvas 2012/29/ES 8. un 9. pantu, kuru priekšmets ir specifiskas darbības noziegumos cietušo atbalstam tiesvedības gaitā.

⁵³ Attiecībā uz atriebību sk. Konvencijas 10. panta b) un g) punktu. Šis SDO noteikums daļēji pārklājas ar Savienības tiesību aktiem, kuru temats ir "aizskaroša izturēšanās" (Savienības aktu izpratnē) darba vietā un kuros ir paredzēti specifiski izpildes mehānismi (piemēram, Direktīvas 2010/41/ES 10. pants; Direktīvas 2006/54/EK III sadaļas 1. nodaļa). Turklāt Direktīva 2012/29/ES, ar ko noziegumos cietušajiem piešķir procesuālās pamattiesības, ir relevanta attiecībā uz personām, kuras cietušas no darbībām, kas atbilst "vardarbības un aizskarošas izturēšanās" definīcijai (SDO izpratnē) darba vidē un kas valsts līmenī klasificētas kā noziedzīgas darbības. Šajos Savienības tiesību aktos ir paredzētas procesuālās pamattiesības, saglabāts diezgan vispārīgs formulējums un atstāta liela dalībvalstu rīcības brīvība noteikumu piemērošanā. Turklāt visas šīs tiesības veido minimālos standartus, un dalībvalstīm ir brīva izvēle saglabāt vai pieņemt stingrākus aizsardzības pasākumus.

⁵⁴ Konvencijas 10. panta c) punkts. Atsevišķas 10. panta c) punkta daļas, kas attiecas uz personu "privātumu", pārklājas ar Regulu (ES) 2016/679 (VDAR), ciktāl persondati, kas saistīti ar kādu vardarbības un aizskarošas izturēšanās epizodi, tiek apstrādāti, kā definēts šajā tiesību aktā. VDAR noteikumi ir ļoti visaptveroši, savukārt Konvencijas 10. panta c) punkts attiecas tikai uz vispārējas aizsardzības pienākumu, un tajā nav iekļauti konkrēti nosacījumi. Līdz ar to 10. panta c) punktā SDO dalībniekiem ir atstāta ievērojama rīcības brīvība attiecībā uz konkrētajām darbībām, kas jāveic šajā sakarā, un tas ir saderīgs ar VDAR mērķi un saturu. Tāpat jānorāda, ka VDAR eksplicīti atļauj dalībvalstīm paredzēt konkrētus noteikumus attiecībā uz persondatu apstrādi nodarbinātības kontekstā (88. pants).

56. Tāpēc nav riska, ka izpildes un tiesiskās aizsardzības pasākumi, kas atbilst Konvencijas normatīvajiem noteikumiem, varētu ietekmēt spēkā esošos ES noteikumus vai mainīt to darbības jomu LESD 3. panta 2. punkta izpratnē. Tādējādi ES kompetenci minētajā jomā – lai gan tā daļēji tiek īstenota – nevar uzskatīt par ekskluzīvu.

C. KOMPETENČU ANALĪZES REZULTĀTI

57. Ņemot vērā iepriekš tekstā veikto analīzi, kompetence, kas ES piešķirta Līgumos, var attiekties uz visu Konvenciju, taču, ņemot vērā to, ka gan spēkā esošie ES noteikumi, gan Konvencijas noteikumi nosaka minimālos standartus, nav riska, ka Konvencija varētu ietekmēt spēkā esošos ES noteikumus vai mainīt to darbības jomu, un tāpēc nevar noteikt ekskluzīvu ES kompetenci attiecībā uz nevienu no šīs Konvencijas noteikumiem.

IV. JURIDISKĀS IESPĒJAS RATIFICĒT KONVENCIJU

58. Tā kā analīze liecina, ka uz visu Konvenciju attiecas dalīta, proti, neekskluzīva, ES kompetence, juridiski ir pieejami dažādi veidi, kā dalībvalstis to varētu ratificēt ⁵⁵.
59. Kā paskaidrots iepriekš – 15. punktā –, tas, vai un cik lielā mērā īstenot ES potenciālo kompetenci, ir Padomes politiskās izvēles jautājums ⁵⁶.
60. Atkarībā no izdarītās izvēles var paredzēt trīs variantus:
- a) tikai ES slēgts nolīgums: Konvenciju ratificē, attiecīgās kompetences īstenojot tikai pašai ES
 - b) jaukts nolīgums: attiecīgās kompetences līdzās ES daļēji īsteno tās dalībvalstis

⁵⁵ Jāatgādina, ka ES pati nevar noslēgt Konvenciju, kā jau paskaidrots iepriekš 8. punktā.

⁵⁶ Sk. PJD atzinumu dokumentā ST 5591/21. Sk. *inter alia* iepriekš minētā sprieduma lietā C-600/14 OTIF 68. punktu.

c) nolīgums bez ES dalības: rīkojas tikai dalībvalstis, ievērojot savus pienākumus, kas izriet no Līgumiem un ES *acquis* (saskaņā ar LES 4. panta 3. punktu) ⁵⁷.

61. Pirms šos variantus turpmāk tekstā analizēt sīkāk, ir nepieciešamas dažas ievadpiezīmes.
62. Pirmkārt, ja Padome nolemtu īstenot visas vai dažas no potenciālajām ES kompetencēm saistībā ar Konvenciju, jo ES pati par sevi nevar kļūt par minētās Konvencijas pusi (sk. 8. punktu iepriekš), juridiskais instruments, lai to izdarītu, būtu Padomes lēmums, ar kuru dalībvalstīm atļauj ratificēt (pilnībā vai daļēji) Konvenciju ES interesēs ⁵⁸.
63. Šāda Padomes lēmuma procesuālais juridiskais pamats būtu LESD 218. panta 6. punkta a) apakšpunkta v) punkts. Tā materiālais juridiskais pamats būtu jānosaka atbilstoši jomai, kurā tiek īstenota ES kompetence.
64. Šajā sakarā Tiesa ir konsekventi norādījusi, ka *"ES tiesību akta, tostarp tāda, kas pieņemts starptautiska nolīguma noslēgšanas nolūkā, juridiskā pamata izvēle ir jābalsta uz objektīviem elementiem, kurus var pārbaudīt tiesā, tostarp uz tiesību akta mērķi un saturu."* ⁵⁹ Tā atsaukusies uz *"dominējošo mērķu un sastāvdaļu"* testu (dēvētu arī par smaguma centra testu), saskaņā ar kuru, ja Padomes lēmumam ir vairākas sastāvdaļas vai vairāki mērķi, tad *"tā pieņemšanai piemērojamā balsošanas kārtība ir jānosaka atkarībā no tā galvenā vai izšķirošā mērķa vai sastāvdaļas."* ⁶⁰

⁵⁷ Detalizētu skaidrojumu par Savienības (tikai Savienības slēgts nolīgums pretstatā jauktam nolīgumam) noslēgto starptautisko nolīgumu raksturu sk. PJD atzinumā dokumentā ST 12866/19.

⁵⁸ PJD atzinuma (ST 15370/14) 12. un 19 punkts.

⁵⁹ Iepriekš minētā atzinuma 1/19 *Stambulas konvencija* 284. punkts.

⁶⁰ Piemēram: 2018. gada 4. septembra sprieduma lietā C-244/17 *Komisija/Padome (Nolīgums ar Kazahstānu)*, EU:C:2018:662, 37. un 38. punkts.

65. Turklāt saskaņā ar judikatūru, "[i]zņēmuma kārtā, ja turpretī ir pierādīts, ka aktam vienlaikus ir vairāki mērķi vai vairākas sastāvdaļas, kas ir nesaraucjami saistītas un kam attiecībā vienai pret otru nav palīgrakstura, un līdz ar to ir piemērojamas dažādas Līguma tiesību normas, šāds pasākums ir pamatojams ar dažādajiem atbilstošajiem juridiskajiem pamatiem. (..) Runājot it īpaši par starptautisku līgumu, kuram ir vairāki mērķi vai sastāvdaļas, tātad ir jāpārbauda, vai šī nolīguma noteikumi, kuriem ir šī nolīguma mērķis vai kuri ir šī nolīguma sastāvdaļa, ir obligāts papildu elements, lai nodrošinātu minētā nolīguma normu, kurām ir citi mērķi vai kas ir citas tā sastāvdaļas, iedarbīgumu, vai arī tām ir "īpaši ierobežots tvērums" (..). (..) Turklāt starp kritērijiem, kas ļauj noteikt, vai tiesību akta mērķim vai sastāvdaļai ir vai nav papildinošs raksturs, ir tiem veltīto tiesību normu skaits, salīdzinājumā ar visām šī akta tiesību normām, kā arī šajās normās paredzēto pienākumu saturs un tvērums. (..) Tomēr divu juridisko pamatu norādīšana nav pieļaujama, ja procedūras, kas ir paredzētas vienam vai otram juridiskajam pamatam, nav saderīgas". ⁶¹
66. Tādējādi, ja akts attiecas uz dažādām kompetences jomām, materiālais juridiskais pamats, uz kuru balstās tā pieņemšana, neatspoguļos visas kompetences jomas, kas tiek īstenotas, lai pieņemtu minēto aktu, bet tikai tās, kas atbilst tā galvenajam(-iem) mērķim(-iem) vai sastāvdaļai(-ām) ⁶². Līdz ar to Padomes lēmuma, ar kuru atļauj noslēgt starptautisku nolīgumu, smaguma centrs varētu mainīties atkarībā no tā, kādas kompetences Padome nolemj īstenot ES vārdā ⁶³, un tam būtu ietekme uz piemērojamiem materiālajiem juridiskajiem pamatiem.

⁶¹ Iepriekš minētā atzinuma 1/19 *Stambulas konvencija* 285.–288. punkts.

⁶² Sk., piemēram, 2009. gada 30. novembra atzinuma 1/08 *GATS*, EU:C:2009:739, 166. punktu; iepriekš minētā sprieduma lietā C-244/17 *Komisija/Padome* 45.–46. punktu; 2017. gada 26. jūlija atzinuma 1/15 *PDR ES-Kanāda*, EU:C:2017:592, 90.–94. punktu.

⁶³ Kā paskaidrots iepriekš –15. punktā –, Savienībai nav pienākuma īstenot savu potenciālo kompetenci.

67. Otrkārt, attiecībā uz šāda Padomes lēmuma juridiskajām sekām jāatzīmē, ka saskaņā ar LESD 288. pantu lēmums *"uzliek saistības kopumā"*. Līdz ar to šāds Padomes lēmums ir saistošs instruments – atšķirībā no Padomes secinājumiem vai Komisijas ieteikumiem, kuros uzsvērts ratifikācijas nozīmīgums. Turklāt, tā kā dalībvalstīm būtu atļauja ratificēt Konvenciju ES interesēs, tas attiecas uz ES kopumā. LES 4. panta 3. punktā ietvertais lojālas sadarbības princips arī paredz, ka dalībvalstis *"veic visus vajadzīgos vispārējos un īpašos pasākumus, lai nodrošinātu to pienākumu izpildi, kas izriet no Līgumiem vai no Savienības iestāžu aktiem"*. Tiesa ir precizējusi, ka ES un dalībvalstīm ir cieši jāsadarbojas kā noslēgšanas procesā, tā arī uzņemto saistību izpildē⁶⁴. Tas jo īpaši attiecas uz gadījumiem, kad ES pati nevar ratificēt konvenciju un tāpēc savu ārējo kompetenci var īstenot tikai ar dalībvalstu starpniecību, rīkojoties kopīgi ar tām⁶⁵. Attiecīgi – ja un ciktāl Padome nolemj īstenot ES kompetenci – dalībvalstīm būtu jāratificē Konvencija ES interesēs.

⁶⁴ Sk. iepriekš minētā atzinuma 2/91 *SDO* 36. punktu; sk. arī iepriekš minētā atzinuma 1/08 *GATS* 136. punktu; 2001. gada 6. decembra atzinuma 2/00 *Kartahenas protokols*, EU:C:2001:664, 18. punktu; iepriekš minētā atzinuma 1/94 *PTO nolīgums* 108. punktu; 2010. gada 20. aprīļa sprieduma C-246/07 *Komisija/Zviedrija*, EU:C:2010:203, 73. punktu un iepriekš minētā atzinuma 1/19 *Stambulas konvencija* 248. punktu.

⁶⁵ Iepriekš minētā atzinuma 2/91 *SDO* 5. punkts.

**D. PADOMES LĒMUMS, AR KURU DALĪBVALSTĪM ATĻAUJ ES INTERESĒS
RATIFICĒT VISU KONVENCIJU KOPUMĀ**

68. Padome varētu nolemt īstenot ES ārējo kompetenci pilnībā un līdz ar to pieņemt Padomes lēmumu, ar kuru dalībvalstīm atļauj ES interesēs ratificēt visu konvenciju kopumā ⁶⁶.
69. Šāda izvēle nozīmētu, ka nolīgumu slēdz tikai ES. Saskaņā ar ES tiesību aktiem dalībvalstīm būtu pienākums ratificēt konvenciju ES interesēs.
70. Ja Padome izvēlētos šo variantu, Padomes lēmuma projekts, kas pēdējo reizi apspriests Pastāvīgo pārstāvju komitejas līmenī ⁶⁷, būtu jāgroza:
- pirmkārt, būtu jāsvīturo atsauce uz to, ka lēmums attiecas tikai uz Konvencijas "daļām";
 - otrkārt, būtu jāpielāgo materiālais juridiskais pamats. Kā minēts iepriekš – 65. punktā –, judikatūrā ir precizēts, ka ES tiesību akta juridiskā pamata izvēlei ir jābūt balstītai jo īpaši uz akta mērķi un saturu. Ja Padomes lēmums attiecas uz visu Konvenciju, tad šajā sakarā jāņem vērā viss šā starptautiskā nolīguma teksts.

⁶⁶ *Vedela jūras lietā Tiesa precizē, ka "(..) tas vien, ka Savienības starptautiskā darbība ietilpst tās un dalībvalstu dalītajā kompetencē, neizslēdz iespēju Padomei savos ietvaros iegūt prasīto vairākumu, lai Savienība īstenotu šo ārējo kompetenci viena pati"* (iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās C-626/15 un C-659/16 126. punkts un tajā minētā judikatūra). Sk. arī iepriekš minētā atzinuma 1/19 *Stambulas konvencija* 248. punktu.

⁶⁷ ST 6533/20.

71. Pamatojoties uz Konvencijas analīzi, kas apkopota iepriekš – III.B iedaļā –, uzskatāms, ka šā starptautiskā nolīguma galvenais mērķis un nolūks ir uzlabot darba vidi un aizsargāt veselību un drošību darba vidē. Tā kā ar dzimumu saistīta vardarbība un aizskaroša izturēšanās ir tikai tādu darbību apakš kategorija, kas ir aizliegtas saskaņā ar Konvenciju, to atzīšana par vienu no vardarbības un aizskarošas izturēšanās darba vietā veidiem nav iemesls secināt, ka Konvencijas galvenais mērķis un nolūks ir saistīti ar diskrimināciju dzimuma dēļ.
72. Ņemot vērā judikatūrā noteiktos parametrus, Juridiskais dienests uzskata, ka LESD 153. panta 2. punkta b) apakšpunkts saistībā ar 153. panta 1. punkta a) apakšpunktu par uzlabojumiem darba vidē un darba ņēmēju veselības un drošības aizsardzību ir piemērots un pietiekams materiālais juridiskais pamats – kopā ar LESD 218. panta 6. punkta a) apakšpunkta v) punktu kā procesuālo juridisko pamatu – Padomes lēmumam, ar kuru dalībvalstīm atļauj ES interesēs ratificēt visu Konvenciju kopumā. Balsošanas kārtība šāda Padomes lēmuma pieņemšanai būtu kvalificēts balsu vairākums.⁶⁸

E. PADOMES LĒMUMS, AR KURU DALĪBVALSTĪM ATĻAUJ ES INTERESĒS RATIFICĒT KONVENCIJAS KONKRĒTAS DAĻAS

73. Iespēja ES daļēji īstenot savu potenciālo kompetenci saistībā ar Konvenciju ir Komisijas sākotnējais ierosinājums, ko pēdējo reizi apsprieda Pastāvīgo pārstāvju komitejas līmenī.
74. Šī pieeja nozīmē, ka Padomes lēmumā būtu identificēti tie Konvencijas noteikumi, attiecībā uz kuriem ES plāno īstenot savu kompetenci.

⁶⁸ Pamatojoties uz LESD 218. panta 8. punktu (par balsošanas kārtību, kas piemērojama procedūrām, kuras veic saskaņā ar LESD 218. pantu) un LESD 153. panta 2. punktu saistībā ar LESD 153. panta 1. punkta a) apakšpunktu (Padomes lēmuma materiālais juridiskais pamats) un ar nosacījumu, ka Komisija piekrīt, ka tās priekšlikumu attiecīgi groza, sk. LESD 293. panta 1. punktu.

75. Teksta projektā, ko pašlaik apspriež Padomē, dalībvalstīm tiek atļauts ratificēt Konvencijas *"daļas, kas ietilpst Eiropas Savienības kompetencē saskaņā ar LESD 153. panta 2. punktu un 153. panta 1. punkta a) un i) apakšpunktu"*⁶⁹. Tajā nav identificēti Konvencijas noteikumi (vai to daļas), attiecībā uz kuriem ES īstenotu savu kompetenci, un tie nebija precizēti arī Komisijas priekšlikumā. Turklāt, kā izklāstīts iepriekš, ES kompetences, kas paredzētas LESD 153. panta 1. punkta a) apakšpunktā, attiecas uz Konvencijas smaguma centru. Tas prevalē pār pārējiem juridiskajiem pamatiem, kas varētu būt relevanti, lai pieņemtu atsevišķus un individuālus ES pasākumus attiecībā uz dažiem Konvencijas elementiem, kuriem ir tikai papildinoša nozīme vai ļoti ierobežots tvērums.

Līdz ar to Padomes lēmums pašreizējā redakcijā radītu zināmu nenoteiktību par to, cik lielā mērā tiktu īstenota ES kompetence attiecībā uz Konvenciju. Jo īpaši nav skaidrs, vai situācija, kad ES interesēs ratificē tikai Konvencijas konkrētas daļas, praksē galu galā nebūtu faktiski pielīdzināma visas Konvencijas ratifikācijai, kas apspriesta iepriekš – A variantā. Ierosinātais materiālais juridiskais pamats (proti, LESD 153. panta 2. punkts un 153. panta 1. punkta a) un i) apakšpunkts) nozīmētu, ka attiecīgā Padomes lēmuma pieņemšanai ir vajadzīgs kvalificēts balsu vairākums.

76. Iespējamā alternatīva varētu būt, ka lēmuma projektā tiktu konkrētāk precizētas ES kompetences, attiecībā uz kurām Padome atļauj dalībvalstīm ratificēt Konvenciju ES interesēs. To kompetenču izvēle, kuras ES plāno īstenot, ir politiska izvēle. Var paredzēt dažādus variantus, tostarp, piemēram, atļauju, kas ierobežota tādā mērā, kādā ES kompetences jau ir īstenotas iekšēji. Tikai pēc tam, kad ir izdarīta šāda politiska izvēle attiecībā uz attiecīgajām kompetencēm, var noteikt pienācīgu juridisko pamatu Padomes lēmuma pieņemšanai.
77. Neatkarīgi no tā, kā tiek noteikts ES kompetences īstenošanas daļējais raksturs, jebkura eksplicīta atsauce Padomes lēmumā uz Konvencijas daļām skaidri norāda, ka šā Padomes lēmuma priekšmets ir jaukts nolīgums. Tā kā ES veiktā ratifikācija neattieksies uz visu Konvenciju, tiek prezumēts, ka pārējās daļas ratificēs dalībvalstis atbilstoši savām kompetencēm.

⁶⁹ ST 6533/20.

78. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru jauktas kompetences jomās ir būtiski nodrošināt ciešu sadarbību starp dalībvalstīm un ES iestādēm. Šādā situācijā Padome varētu vēlēties pārliecināties, ka starp dalībvalstīm pastāv savstarpēja vienošanās par to, ka Konvencija ir saistoša jomās, uz kurām neattiecas Padomes lēmums.
79. Šajā ziņā no Tiesas nesenā atzinuma 1/19 par Stambulas konvenciju izriet, ka Padome nevar kā priekšnoteikumu pievienot vēl vienu posmu LESD 218. pantā paredzētajā noslēgšanas procedūrā, padarot sava lēmuma par jaukta nolīguma noslēgšanu pieņemšanu atkarīgu no tā, vai iepriekš ir panākta "savstarpēja vienošanās". Tomēr Padome savā politiskajā rīcībā ir brīva izvēlēties turpināt diskusijas, līdz var tikt panākta dalībvalstu "savstarpēja vienošanās" par to, ka nolīgums tām ir saistošs jomās, kas ir to kompetencē. Šī politiskās rīcības brīvība ir jāīsteno saskaņā ar Padomes reglamentu un LESD 218. pantu. Citiem vārdiem, Padome var balsot, ja ir izpildīti visi procedūras nosacījumi, attiecīgi saskaņā ar balsošanas noteikumiem, kas piemērojami procedūras lēmumiem, un noteikumiem, ko piemēro nolīguma priekšmetam ⁷⁰.
80. Ņemot vērā iepriekš minēto un ievērojot Tiesas atzinumā par Stambulas konvenciju noteiktās robežas, Padomei nav liegts censties panākt dalībvalstu savstarpēju vienošanos par to, lai Konvencija tām būtu saistoša jomās, uz kurām neattiecas Padomes lēmums par noslēgšanu ES interesēs.

⁷⁰ Iepriekš minētā atzinuma 1/19 *Stambulas konvencija* 253.–255. punkts. Detalizētāku analīzi sk. arī PJD atzinumā dokumentā ST 13800/21, jo īpaši tā 5.–13. un 28. punktā par savstarpējo vienošanos.

F. PADOMES LĒMUMS NETIEK PIENĒMTS

81. Padome varētu atzīt, ka Padomē nav vajadzīgā vairākuma ⁷¹, lai turpinātu pieņemt lēmumu, ar kuru dalībvalstīm atļauj ES interesēs ratificēt visu Konvenciju kopumā vai atsevišķas tās daļas .
82. Tā kā Konvencija neparedz ekskluzīvu ES kompetenci un ja Padome nav pieņēmusi lēmumu īstenot ES kompetenci attiecībā uz Konvenciju, dalībvalstis joprojām ir tiesīgas rīkoties un brīvi izlemt, vai tās ratificē vai neratificē Konvenciju; vienlaikus dalībvalstis ievēro savus pienākumus saskaņā ar Līgumiem un ES *acquis*.
83. Tomēr ir jāņem vērā tas, ka Komisija ir ierosinājusi noslēgt Konvenciju ES interesēs un ka saskaņā ar Tiesas judikatūru dalībvalstīm ir īpaši rīcības un atturēšanās pienākumi situācijā, kad Komisija Padomei ir iesniegusi priekšlikumus, kuri, kaut arī Padome šādus priekšlikumus nebūtu pieņēmusi, ir pamats saskaņotai ES rīcībai saskaņā ar LES 4. panta 3. punktā paredzēto vispārējo lojālas sadarbības pienākumu ⁷².

⁷¹ Vai vienprātības, ja attiecīgais materiālais juridiskais pamats paredz vienprātību.

⁷² Iepriekš minētā sprieduma lietā C-246/07 *Komisija/Zviedrija* 73.–74. punkts.

84. Ja kļūtu skaidrs, ka Padomē netiks panākts vajadzīgais atbalsts ⁷³ lēmuma pieņemšanai saskaņā ar A vai B variantu, kas aprakstīti iepriekš, radušos juridisko situāciju varētu risināt šādi: i) Komisija varētu atsaukt savu priekšlikumu vai ii) Padome varētu rīkot oficiālu balsojumu, kas – gadījumā, ja neizdotos iegūt vajadzīgo atbalstu, – apliecinātu, ka visi procedūras posmi ierosinātā lēmuma pieņemšanai ir tikuši izsmelti ⁷⁴, vai iii) Padome varētu rīkot indikatīvu balsojumu Pastāvīgo pārstāvju komitejā un reģistrēt pietiekama atbalsta trūkumu Komisijas priekšlikumam, apstiprinot paziņojumu, kurš jāiekļauj sanāksmes protokolā un kurā Padome atzīmētu, ka nevar panākt vajadzīgo balsu vairākumu, lai pieņemtu ierosināto Padomes lēmumu, ar kuru dalībvalstīm atļauj ES interesēs ratificēt konkrēto SDO konvenciju ⁷⁵.
85. Tādā gadījumā joprojām ir iespējamās dažādas darbības ES līmenī nolūkā mudināt dalībvalstis ratificēt konvenciju. Jo īpaši Komisija varētu pieņemt ieteikumu par šīs Konvencijas ratifikāciju, kā tas jau ir darīts iepriekš (piemēram, attiecībā uz SDO Konvenciju Nr. 182 – Bērnu darba jaunāko formu konvencija) ⁷⁶. Varētu arī apsvērt Padomes secinājumus, kuros tiktu uzsvērts, cik svarīgi būtu dalībvalstīm ratificēt Konvenciju.

⁷³ Iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās C-626/15 un C-659/16 *Vedela jūra* 126. punkts; iepriekš minētā sprieduma lietā C-600/14 *OTIF* 68. punkts; iepriekš minētā atzinuma 1/19 *Stambulas konvencija* 250. punkts.

⁷⁴ Oficiālam balsojumam vispirms būtu jāsaņem Eiropas Parlamenta piekrišana Padomes lēmumam, ar kuru dalībvalstīm atļauj ES interesēs ratificēt Konvenciju.

⁷⁵ NB! Iepriekšējās salīdzināmās situācijās izmantotais risinājums, saskaņā ar kuru tika "noraidīts" Komisijas priekšlikums, parasti bija Pastāvīgo pārstāvju komitejas piezīme, kurā Padomei ieteikts neturpināt darbu pie Komisijas priekšlikuma (piemēram, ST 13605/13, 23. punkts; ST 7409/14; ST 12706/16). Tomēr saskaņā ar iepriekš minēto atzinumu 1/19 par *Stambulas konvenciju* ir ieteicams pārtraukt šādu praksi un tās vietā rīkot oficiālu balsojumu vai pieņemt Padomes protokolā iekļaujamu paziņojumu, kurā norāda, ka nav vajadzīgā kvalificētā balsu vairākuma (sk. ST 13411/21 – nesens piemērs šāda paziņojuma pieņemšanai).

⁷⁶ Komisijas Ieteikums 2000/581/EK (2000. gada 15. septembris) par Starptautiskās Darba organizācijas (SDO) 1999. gada 17. jūnija Konvencijas Nr. 182 par bērnu darba jaunāko formu aizliegumu un tūlītēju rīcību bērnu darba jaunāko formu izskaušanai ratificēšanu (izziņots ar dokumenta numuru C(2000) 2674); OV L 243, 28.9.2000., 41. lpp.

V. NOBEIGUMS

86. Padomes Juridiskais dienests uzskata, ka:

- a) uz visu SDO Konvenciju attiecas dalīta, neekskluzīva ES kompetence, un tādēļ Padome var izlemt, vai un cik lielā mērā īstenot ES potenciālo kompetenci;
- b) SDO Konvencijas ratifikācijai juridiski ir iespējami dažādi risinājumi, proti:
 - i) "nolīgumu slēdz tikai ES" – visu Konvenciju ES interesēs ratificē visas dalībvalstis;
 - ii) jaukts nolīgums – visas dalībvalstis ratificē SDO Konvenciju daļēji ES interesēs attiecībā uz ES kompetenci un daļēji savas valsts kompetences jomā; šajā gadījumā Padomes lēmumā būtu precīzāk jānorāda, cik lielā mērā tiek īstenota ES kompetence; vai
 - iii) ratifikācija bez ES kompetences īstenošanas – pašu dalībvalstu ziņā būtu apsvērt SDO Konvencijas ratifikāciju kā jautājumu, kas ietilpst valsts kompetencē.